



Arrest

nr. 88 062 van 24 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ildede KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2012 om 11 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 maart 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 26 juli 2012 werd aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd verzoeker terug te nemen op grond van artikel 16.1. van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek immers dat verzoeker op 25 mei 2012 een asielaanvraag heeft ingediend in Italië.

1.3. Aangezien niet binnen de gestelde termijnen geantwoord werd op het in punt 1.2. vermelde verzoek, werd Italië op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor verzoekers terugname, gelet op artikel 20, 1 c) van de Dublin II-verordening.

1.4 Op 17 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten Atanaga Victor
geboren te Bongo Nofugano , op (in) 20.12.1991 alias 20.12.1995
van nationaliteit te zijn : Ghana
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 27.03.2012 asiel in België. Bij zijn aanmelding als asielzoeker verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 20.12.1995. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij op 27.03.2012 en uitten daarbij twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Dienst Voogdij plaatste de betrokkene onder voogdij en liet op 10.04.2012 een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid moet worden besloten dat de betrokkene op 10.04.2012 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar. De Dienst Voogdij hief op 20.04.2012 de op 27.03.2012 ingestelde voogdij over de betrokkene op, wat betekent dat hij als meerderjarig moet worden beschouwd.

Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.05.2011 te Lampedusa (Italië) werd geregistreerd vanwege illegale binnenkomst en op 25.05.2012 asiel vroeg in Italië. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Hij verklaarde dat hij Ghana in 2010 verliet en via Niger naar Libië reisde. In mei 2011 kwam hij het grondgebied van de Lidstaten via Lampedusa (Italië) binnen en diezelfde maand vroeg de betrokkene asiel in Italië. De betrokkene verklaarde niet te weten wat inzake zijn in Italië ingediende asielaanvraag werd beslist. Na een verblijf van elf maanden in een stad, waarvan hij de naam niet zegt te weten, reisde hij door naar België, waar hij op 26.03.2012 aankwam. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet.

Op 26.07.2012 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek hebben geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond van artikel 16, lid 1,c,d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen, nadat hij eerder asiel vroeg in Italië (vraag 19) en of hij met betrekking tot omstandigheden met betrekking tot opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België. Hij voegde toe dat de Italiaanse overheid hem niet wilde helpen en hem een ticket gaf met de mededeling het land onmiddellijk te verlaten.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat de Italiaanse instanties hem niet willen helpen en dat ze hem meedeelden dat hij het land diende te verlaten. Ten eerste merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Ten tweede duidde en specificeerde de betrokkene zijn algemene bewering dat de Italiaanse instanties hem niet wilden helpen niet. Hij verduidelijkte niet waaruit de verklaarde onwil van de Italiaanse instanties bleek te bestaan. Hij maakte tijdens zijn verhoor in verband met omstandigheden van opvang of van behandeling geen melding van concrete ervaringen, omstandigheden of feiten die zouden kunnen wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. We wijzen er op dat de betrokkene twaalf dagen na zijn binnenkomst via Italië een asielaanvraag indiende in Italië en daardoor als asielzoeker gemachtigd werd te verblijven in Italië, wat toch enigszins haaks staat op zijn verklaring dat men hem meedeelde dat hij het land diende te verlaten. We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. We wijzen erop dat Italië op grond van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 de betrokkene dient terug te nemen en verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent

onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), dient bovendien te worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten ("Dublin returnees in general will be reinstalled in their previous asylum procedure at the stage when they left", rapport OSAR, p. 16). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport Noas, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties van de betrokkene en haar kind vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties. ”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering die voorzien is voor 26 september 2012. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan

de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op *“van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*. Verzoeker betoogt in essentie dat een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure *“in strijd (is) met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005”* en dat *“het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaat”*, waarbij *“Voor een grondig overzicht van de opvang van asielzoekers in Italië”*, wordt verwezen naar een artikel dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift. Verzoeker is verder van oordeel dat de verwerende partij schriftelijke garanties had moeten vragen *“in geval van terugzending van een asielzoeker naar Italië”*, wijst er terloops op dat hij *“omwille van zijn medische problemen behoort tot een kwetsbare groep”* en preciseert vervolgens, *“Dat de DVZ schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: “Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d’asile refoulés en Libye ” (kopie als bijlage). In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekerd wordt. Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM”*.

3.3.2.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen schending opwerpt van artikel 3 EVRM in zijn middel en in zijn betoog prima facie nergens concretiseert op welke wijze hij in zijn hoedanigheid van vreemdeling die overgedragen wordt aan de Italiaanse autoriteiten in het kader van de Dublin-II Verordening, door het feit dat dat een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure volgens hem *“in strijd (zijn) met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005”*, dat *“het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaat”*, en dat er *“geen schriftelijke garanties”* gevraagd werden van de Italiaanse autoriteiten, een behandeling riskeert te ondergaan in Italië die strijdig is met artikel 3 EVRM. Verzoeker koppelt letterlijk in zijn verzoekschrift zijn reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM aan een persbericht van 14 juli 2009 met als titel *“Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d’asile refoulés en Libye”*. De Raad ziet prima facie niet in op welke wijze verzoeker die van Ghanese nationaliteit is, die elf maanden in Italië verbleven heeft en aldaar een asielaanvraag heeft kunnen indienen maar blijkens de bestreden beslissing vertrokken is zonder te weten wat het lot is van zijn asielaanvraag en die overgedragen zal worden aan de Italiaanse autoriteiten voor verdere afhandeling van zijn asielaanvraag, aan een persartikel over interviews die door het HCR afgenomen werden van asielzoekers die per Libische boot gerepatriëerd werden naar Libië nadat ze op zee door de Italiaanse marine onderschept waren, een schending van artikel 3 EVRM kan ontlenen. De Raad leest hierin alleszins niet dat het HCR aanbeveelt schriftelijke garanties te eisen voor de behandeling en opvang van asielzoekers in Italië zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Voorts blijkt prima facie uit de bestreden beslissing dat verwerende partij overgegaan is tot een onderzoek van het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker wordt overgebracht aan de Italiaanse autoriteiten en daaromtrent uitgebreid gemotiveerd heeft in de bestreden beslissing, waarbij nagegaan werd bij welke internationale en Europese rechtsinstrumenten inzake de behandeling van asielaanvragen en asielzoekers Italië is aangesloten en waarbij rekening gehouden werd met de verklaringen van verzoeker in zijn Dublin-interview van 24 juli 2012, dat zich bevindt in het administratief dossier. In dit verband stipt de bestreden beslissing over verzoekers vage verklaring dat de Italiaanse autoriteiten hem niet wilden helpen en dat ze hem meedeelden dat hij het land diende te verlaten, het volgende aan, *“Ten eerste merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Ten tweede duidde en specificieerde de betrokkene zijn algemene bewering dat de Italiaanse instanties hem niet wilden helpen niet. Hij verduidelijkte niet waaruit de verklaarde onwil van de Italiaanse instanties bleek te bestaan. Hij maakte tijdens zijn verhoor in verband met omstandigheden van opvang of van behandeling geen melding van concrete ervaringen, omstandigheden of feiten die zouden kunnen wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. We wijzen er op dat de betrokkene twaalf dagen na zijn binnenkomst via Italië een asielaanvraag indiende in Italië en daardoor als asielzoeker gemachtigd werd te verblijven in Italië, wat toch enigszins haaks staat op zijn verklaring dat men hem meedeelde dat hij het land diende te verlaten”*. Verzoeker brengt hertegen niets in in zijn verzoekschrift. Verder verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing specifiek naar een rapport van april 2011 dat uitgaat van *“Norwegian Organisation for Asylum Seekers”* en een rapport van mei 2011 dat uitgaat van *“Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR”*, waarbij onder meer gefocust werd op het lot van *“Dublin returnees”* in Italië. Deze rapporten bevinden zich eveneens in het administratief

dossier. Verwerende partij trekt uit voormelde rapporten blijkens de bestreden beslissing de volgende conclusies, *“dient bovendien te worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (“Dublin returnees in general will be reinstalled in their previous asylum procedure at the stage when they left”, rapport OSAR, p. 16). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (p.20). Zo worden in het centrum “Centro Enea” 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport Noas, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene”*. Verzoeker brengt niets in tegen de verwijzing naar voormelde rapporten en de door de verwerende partij hieruit getrokken conclusies en algemeen besluit *“Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld”* . Een verwijzing naar een artikel dat gevoegd werd bij het verzoekschrift en dat een algemene doorlichting bevat van de Italiaanse asielprocedure dat verschenen is in het NAV van juni 2009 kan prima facie geen afbreuk doen aan rapporten van 2011 waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, die recenter, gedetailleerder, uitgebreider zijn en vooral meer concrete informatie bevat aangaande de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II- Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

3.3.2.3. Waar verzoeker nog op algemene wijze poneert dat hij *“omwille van zijn medische problemen, behoort tot een kwetsbare groep”*, en in de inleiding van zijn verzoekschrift poneert dat hij *“absoluut medische begeleiding nodig heeft”*, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit nergens staft aan de hand van medische stukken en dat dit alleszins haaks staat op wat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 24 juli 2012 heeft verklaard, namelijk dat hij *“goed en gezond”* is.

De Raad dient dan ook te concluderen dat er prima facie geen sprake is van een ernstige grief in de zin van artikel 3 EVRM.

In de huidige stand van het geding wordt het in het verzoekschrift eigenlijk ontwikkeld middel inzake de schending van de motiveringsplicht niet verder onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift verwoordt verzoeker het als volgt:

“Zoals uiteengezet in het enig middel, is er een risico op schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker voert aan geen enkele garantie te hebben ' dat zijn asielaanvraag in Italië zal behandeld worden op een eerlijke en effectieve wijze. Verzoeker verwijst hiervoor naar de berichtgeving zoals hierboven uiteengezet. De tegenpartij komt tekort in haar verplichtingen in het kader van de Dublin II Verordening door deze gegevens te negeren en geen voorafgaandelijke garanties te bekomen vanwege de Italiaanse autoriteiten dat de asielaanvraag van verzoeker zal worden behandeld en dat hij toegang zal krijgen tot minimale hulpverlening. De DVZ kan zich niet zomaar verschuilen achter het feit dat de richtlijnen werden omgezet in de nationale wetgeving van Italië en dat de Italiaanse staat aldus dezelfde objectieve garanties biedt als België nu de aangehaalde internationale rapporten het tegendeel stellen. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de beslissing”.

3.4.2. Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen sprake is van een ernstige grief in de zin van artikel 3 EVRM. Voor de rest wijst de Raad erop dat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke cumulatieve voorwaarde vormt. Een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, volstaat bijgevolg niet (RvS 12 september 2002, nr. 110.183).

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de ingestelde vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

M. EKKA